

САРАЯ

Отлитат римите от храма срутен
на душата ми древна.

Отлитат изморени от диханието на
Сатана бездетен - проснат, шепнеш
в ушните ми миди и ирисите тъмни:
Моя си Сарая! Моя!

Опърлени! Омърсени! Обзети от гняв,
с очи изцъклени недружелюбни търсят
сред камари прозрачни струни, нов девствен
свят на светии идилични - икони живи.

Гордостта ми обсебена сред руини
понечи да викне след тях обещания,
но въжето просъска: Мъртва си!
С всички свои нишки, и полюшна я
като паяк изсъхнал на слънце.

В небесата звезди, богоизбрани посрещат
ги с разтворени, алчни обятия.
Натъпкват ги в ярките си престилки,
но сдъвкват ги начаса и ги изплюват върху
косите ми от безмерен грях дълги...
Изплюват ги не балсам - смола отровна.

Чуй, пастта на ножицата ръждясала
от сълзи окосява тъмните кичури.
Прости ми, Творецо бях ти се зарекла
да не дишам късокоса...
Но някъде децата ми плачат!
Прегърнете ме мили!
Нямам нищо друго освен вас,
и оплютите мъртви рими!